

JAARGANG 19

MAART 2022

NR. 3 - 201

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Een hoopvolle toekomst

4 DE TIEN MEISJES

Mattheüs 25:1-13

In de gelijkenis van de tien meisjes zien we dat er mensen zijn, die wel verbonden zijn met het volk van God in hun belijdenis en die erbij lijken te horen, maar die in werkelijkheid niet leven voor God.

6 GROEI VOLGENS PETRUS

2 Petrus 1:1-10

De goddelijke liefde is de band van de volmaaktheid (Kol. 3:14). Want God, Die liefde is, is werkzaam in ons. Hij wil alles besturen wat er in het hart omgaat.

9 WOORDSTUDIE

De zondvloed

Deze WoordStudie gaat over de zondvloed en over Noach. Beide worden zowel in de Bijbel als daarbuiten genoemd.

10 HET BOEK JESAJA

Deel 14 - De Heilige van Israël

11 HET LEVEN VAN JUDAS ISKARIOT

Slot

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

EEN HOOPVOLLE TOEKOMST

Gerard Kramer

Bij het doorlezen van dit nummer van Rechtstreeks viel me op dat elk artikel in ieder geval tegen het eind iets bijzonders vermeldt waar je blij van wordt. Dat is mooi, want zo wordt zichtbaar dat het christendom een hoopvol perspectief biedt. Gelovigen hebben een geweldige toekomst, waarvoor de Heer Jezus de basis heeft gelegd door Zijn werk op het kruis.

Aan het eind van zijn artikel over de tien meisjes doet J.N. Darby een appèl op de moderne lezer als hij schrijft: *'Kijkt u ook uit naar de komst van de Heer, naar het moment dat Hij komt om ons op te nemen bij Hemzelf? En naar de tijd erna, als alles zal worden weggedaan wat Hem beledigd heeft, en de Zijnen met Hem zullen regeren? Kunt u met blijdschap denken aan die tijd, dat alles wat in strijd is met de waarheid van God en alles wat behoort tot de wereld, zal tenietgedaan worden door Zijn komst? Dat is de normale, persoonlijke wens van de gelovige. Hij kijkt hiernaar uit en verhaast de komst van de Heer.'*

Hugo Bouter schrijft in zijn artikel over groei volgens Petrus: *'Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief. Ik heb hen lief, omdat ze Christus toebehoren; er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat en daar heel gevoelig voor is. Vanwege de liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om hem te herstellen en zo nodig te berispen.'*

Aan het einde van mijn WoordStudie zien we hoe uniek het Bijbelse verslag van de zondvloed is, en dat dit laat zien hoe buitengewoon onze God denkt en handelt. Daar kunnen we toch alleen maar blij van worden? De slotzin van dit artikel is: *'De God die rechtvaardig straft en het oordeel brengt, is ook Degene die genade bewijst! Dat was iets wat in het heidense denken onmogelijk kon samengaan, maar wat God uiteindelijk ten diepste op Golgotha heeft gerealiseerd'*.

Ger de Koning schets in zijn artikel over het boek Jesaja eveneens een vreugdevol tafereel: *'In het vooruitzicht van de hiervoor beschreven heerlijke situatie zullen 'wie door de HEERE zijn vrijgekocht' naar het land terugkeren. Niemand zal achterblijven in het land van zijn ballingschap (Ezech. 39:28; Matt. 24:31). Alle leed en de uitingen daarvan zullen dan vergeten zijn; ze zullen bij wijze van spreken bij het zien van al die heerlijke dingen op de vlucht slaan om tot in eeuwigheid nooit meer terug te keren. Dit doet denken aan de situatie van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, ofwel de eeuwigheid, die daarna komt (Openb. 21:3-4).'*

Zelfs een artikel over een triest onderwerp als het leven van Judas Iskariot kan positief eindigen. Kris Tavernier schrijft: *'Laten wij daarom leven vanuit een hemels perspectief: Als u met Christus opgewekt bent, zoek dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus uw leven, geopenbaard wordt, dan zult u ook met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:1-4).'*

Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks! Namens de redactie, Gerard Kramer

DE TIEN MEISJES

MATTHEÛS 25:1-13

J.N. Darby

In de wereld vinden we twee categorieën van mensen:

1. zij die nooit over de weg van de waarheid en het heil hebben gehoord en er niet openlijk in geïnteresseerd zijn;
2. zij die wel ervan hebben gehoord en belijden het aangenomen te hebben.

Maar de uitgangspunten van die laatste categorie kunnen persoonlijk heel verschillend zijn. Een deel van de tweede categorie heeft vaak de volgende karaktertrek: *'Zij belijden God te kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken'* (Tit. 1:16). Terwijl een ander deel Hem echt dient en werkelijk Gods Zoon uit de hemel verwacht en de openbaring van het koninkrijk van God.

Volgens Johannes 3 zijn er twee dingen nodig: *'tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien'*, en *'tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan'* (Joh. 3:3; 5). Het *zien* en het *binnengaan* van dit koninkrijk wordt werkelijkheid door de *wedergeboorte*. Velen zijn geneigd om de nieuwe geboorte, waarover hier wordt gesproken, als een verandering van inzicht, wensen en gevoelens te zien. Maar het is een totale verandering, als men tenminste zo'n woord kan gebruiken. Het is immers een geheel *nieuwe* schepping, zoals geschreven staat: *'Als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping'* (2 Kor. 5:17). Het is ook het verplaatst worden in een andere sfeer, want de gelovigen zijn overgebracht *'in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'* (Kol. 1:13). Wij zijn in een andere positie gebracht, dit stelt Mattheüs ons zo treffend voor.

De Heer Jezus wordt door de evangelisten vanuit verschillende gezichtspunten voorgesteld. De Heilige Geest stelt Hem zo voor om de Heiland te openbaren in de grootheid van Zijn Persoon. Want Hij is de Bron van alle zegen. De grootheid, de wijsheid, de liefde en de macht van de eeuwige God wordt in Hem onthuld. In Hem woont alle zegen, en van Hem gaat die uit. De gelovige die Hem heeft gevonden en Hem heeft leren kennen, vindt alles in Hem. Wij wensen alleen aan Hem te denken. Wij zijn ons bewust van onze vereniging met Hem en verblijden ons daarover. Christus is ons Middelpunt en wij zien Hem als het voorwerp van Gods welbehagen.

Johannes stelt ons Christus voor als de Zoon van God, en hij beschrijft heel Zijn werk vanuit dat oogpunt. Hij heeft gezag en oefent dit uit als zodanig.

Lukas stelt Hem voor als de tweede Mens, de Heer uit de hemel. Zijn geslachtsregister daalt niet af zoals in Mattheüs, maar klimt op naar de grote oorsprong: *'zoon (...) van*

Adam, van God' (Luk. 3:38). *De Zoon des mensen is het land doorgestaan, terwijl Hij goeddeed* (Hand. 10:38).

In **Mattheüs** hebben we Hem als de Messias, beloofd in de profetieën. Hij is de kern van de schaduwen en typen van de Joodse schaduwdienst. Hij was het beloofde Nageslacht, en daarvan spreken de oude beelden. Hij was beloofd aan Abraham en David als hun Nageslacht, en daarom hebben we hier Zijn afstamming van hen naar het vlees.

Maar de uitdrukking het 'koninkrijk der hemelen' is kenmerkend voor deze evangelist. In Mattheüs 13 komt deze uitdrukking veel voor. *'Omdat het u is gegeven de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven'* (Matt. 13:11). De discipelen verwachtten evenals de Joden een aards koninkrijk. Doordat ze de profetieën aangaande Christus' komst in vernedering volledig over het hoofd hadden gezien, waren zij verbaasd over Zijn optreden. Daarom kwam dit onderwijs van Mattheüs 13, waarmee de Heer hun gedachten bezighield, precies tegemoet aan wat zij nodig hadden. Het toonde hun dat het koninkrijk op een *verborgen* wijze zou worden opgericht gedurende de afwezigheid van de verworpen Messias.

De periode van het koninkrijk die hiermee bedoeld wordt, moet worden gezien als de tijd waarin Gods plan met de gemeente wordt vervuld. Het is de tijd van Christus' verwerping door de wereld, tot Zijn wederkomst in heerlijkheid, wanneer de rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het koninkrijk van hun Vader (Matt. 13:43). Het is een koninkrijk waar alleen zij worden toegelaten, en niemand anders. Dit toont ons de totale scheiding tussen de kinderen van God en de wereld. Wat is de positie van de wereld in haar huidige situatie, en wat is haar natuurlijke toestand? Ze verkeert niet alleen in vijandschap tegenover God en staat niet alleen schuldig, doordat ze Hem niet de eer geeft en Hem versmaadt. Nee, haar toestand is die van een totale verwerping van de tegenwoordigheid van God, en zijzelf is ook buitengesloten uit Gods tegenwoordigheid.

Het Woord van God zegt: *'En Hij verdreef de mens'* (Gen. 3:24). De mens had zijn onschuld en reinheid verloren en hij was niet meer geschikt om te leven in een wereld van onschuld. Er was een duidelijk voorschrift gegeven, en dit was opzettelijk gebroken. Het eten van de vrucht was eenvoudig genoeg, maar het had geweldige gevolgen. Zelfs het feit van zijn geringheid verhoogde de schuld van die daad. De daad op zichzelf bezien was gering, en toch was het de grootst mogelijke belediging die onder de gegeven omstandigheden tegenover de hemelse Majesteit kon worden bedreven. Hoe kleiner de beweegreden en de drijfveer voor deze zonde was, hoe groter was de schuld ervan! Dit was echter de verdorvenheid van de mens. De wereld zoals wij die nu zien, is het gevolg van die zonde. De mens zondigde en God verdreef de mens, omdat hij in zijn gevallen toestand niet kon wonen in de tegenwoordigheid van God: *'Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom van het leven te bewaken'* (Gen. 3:24).

De wereld verkeert in deze buitengesloten toestand. Wij leiden een leven vol arbeid, moeite, zonde en ellende. Maar dit kwaad kwam niet van God. Het had niet zijn oorsprong in Hem, het was niet Gods werk. Maar was er na deze overtreding en uitsluiting, geen terugkeer mogelijk?

Nee, de wereld zou nooit meer een onschuldige wereld worden. Wat eenmaal totaal schuldig was geworden, kon nooit meer totaal rein worden. De eenmaal verontreinigde bron kon niet meer rein worden. De onschuld die eenmaal verloren was, was voor eeuwig verloren. De mens kon niets doen. Gods plan was inderdaad om te komen en de zonde weg te nemen. Maar hoe? Door de offerande van Zijn enige, geliefde Zoon, wat een nieuwe bedeling bracht van grenzeloze genade. En door een koninkrijk op te richten, en uit de wereld de onderdanen hiervan bijeen te vergaderen.

De wereld had gezondigd, maar werd niet aan haar lot overgelaten. God openbaarde Zichzelf en maakte Zijn raadsbesluiten bekend. Eerst aan Adam, toen Hij hem riep: *Waar bent u?*, en hem herinnerde aan zijn zonde. Daarna door de roeping en de redding van Noach uit deze wereld, wat een beeld geeft van de verlossing. En later na de vloed, door de roeping van Abraham en van het volk Israël. God gaf hun Zijn wetten en Hij stelde Zich aan hen voor in beelden en ceremoniën als het Voorwerp van het geloof. Nadat al deze bewijzen van Gods alles overtreffende liefde alleen maar de totale vijandschap van het menselijk hart hadden getoond, zond God Zijn Zoon met de woorden: *'Ik zal mijn geliefde zoon zenden; wellicht zullen zij die ontzien'* (Luk. 20:13).

Op dit tijdstip in de wereldgeschiedenis zien we de mens als het ware in een nieuwe situatie met meer vastbesloten boosheid, als een vazal van de satan en vol dodelijke vijandschap. De gedachte van de wereld is: *'Deze is de erfgenaam; laten wij hem doden, opdat de erfenis van ons wordt'*. Wanneer zien wij dit schandelijke gedrag? Toen de Heer kwam in welwillende genade, om te voorzien in de behoeften van Zijn volk en de zonde van Zijn volk weg te dragen, verklaarden zij dat zij Hem niet wilden hebben. Terwijl Hij kwam om te verzoenen en de teerheid van Zijn meelevende liefde te tonen, deden zij hun uiterste best Hem kwijt te raken. Hij kwam te midden van het lijden en de ellende van een wereld die in het boze lag, maar zij weigerden Hem. Hij was God, en daarom – voor zover de mens dit kon doen – verdreven zij Hem uit de wereld.

In deze laatste daad van de mens zien we niet alleen het beginsel van opstand of het uitdagen van God, maar de *totale verwerping* van God. Zij versmaadden en verachtten de Heer Jezus, en maakten van de gelegenheid gebruik om Hem buiten de wereld te werpen waarin wij nu leven. Daarbij zeiden zij praktisch: *'Wij willen niet dat Deze over ons regeert'* (Luk. 19:14). Maar degenen die wel in Hem geloven, zijn naar hun gedachten en gevoelens verbonden met Degene Die het doel is van hun vastberaden vijandschap. De gelovigen zien echter de wereld als een veroordeeld systeem, dat alle recht en waarheid verworpen heeft. Onze Heer heeft ook gezegd: *'Nu is het oordeel van deze wereld; nu zal de overste van deze wereld worden buitengeworpen'* (Joh. 12:31).

Dit oordeel stond vast toen Christus uitriep: *'Het is volbracht'*. Door Zijn kruisiging is dit oordeel bezegeld. De diepgewortelde haat van de mens ten opzichte van God kwam tot openbaring bij het kruis van Christus. De boosheid van de mens kon niet verder gaan. Maar tevens werd Gods liefde daar op het hoogst geopenbaard. De zonde werd des te groter, maar de liefde werd meer dan overvloedig. De daad die de ergste vijandschap toonde van de kant van de mens, opende de rijkste liefde van Gods kant. Hier ontmoetten zij elkaar als het ware, beide in de

grootst mogelijke omvang en reikwijdte. Hier behaalde de liefde de overwinning over de zonde, en bracht eeuwige gerechtigheid tot stand. En dit oordeel over de wereld is bekend bij alle gelovigen. Ja, de Heilige Geest Zelf overtuigt de wereld ervan: *'Hij zal de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel (...) van oordeel, omdat de overste van deze wereld is geoordeeld'* (Joh. 16:8, 11). De gelovigen zijn ervan overtuigd dat ze leven in een geoordeelde wereld, een wereld die schuldig staat aan het verwerpen van God en daarom in principe ook geoordeeld is. Maar het oordeel is nog niet voltrokken. De wereld verkeert nu in de toestand tussen het uitgesproken oordeel en de uiteindelijke voltrekking ervan.

In de daad die de menselijke boosheid zo duidelijk maakte, ziet de gelovige echter ook zijn eigen aanneming. Hij ziet een God, in Wie hij zich verheugt en kan rusten, een God Die in genade boven de verdorvenheid van de mens staat en in liefde heeft getriomfeerd over de bitterste haat. Het toppunt van de meest afschuwelijke boosheid van de mens, waarbij de zijde van de Heiland werd doorboord, werd beantwoord door een stroom van bloed en water om de onreine te verzoenen en te heiligen. Dit is de heerlijkheid en de zegen van ieder kind van God.

In de gelijkenis van de tien meisjes zien we dat er mensen zijn, die wel verbonden zijn met het volk van God in hun belijdenis en die erbij lijken te horen, maar die in werkelijkheid niet leven voor God.

Het lijkt erop dat zij uitzien naar de komst van Christus, maar zij verlangen niet naar de ontmoeting met Hem en het binnengaan tot de bruiloft. Het is niet hun hartenwens Hem te zien zoals Hij is. Hun verlangen is niet: *'Kom, Heer Jezus, kom spoedig'*. Zij lijken meer op de knecht die zei: *'Mijn Heer vertoeft te komen'*, en toen doorging met zijn eigen genoegens. Zij kennen niet de blijdschap en het hemelse geluk van het verlangen om Zijn aangezicht te zien en voor eeuwig bij Hem te wonen.

Wij vinden in dit verhaal van de tien meisjes een bewijs hoever een uiterlijke belijdenis kan gaan. Hoewel er maar vijf wijs waren, gingen er toch tien op pad om de bruidegom te ontmoeten. Ogenschijnlijk gingen ze allen met hetzelfde doel. Ze waren gelijk wat betreft hun uitgangspunt en hadden iets gemeenschappelijks. Ze hadden allemaal de lampen van de belijdenis. Waarin verschilden ze dan? Hierin, dat ze niet allemaal bezaten wat geschikt maakt om de bruidegom te ontmoeten. De domme meisjes hadden geen licht, toen de bruidegom kwam. Hun ontbrak wat hen goede metgezellen van de Meester kon maken, namelijk het deelhebben aan de goddelijke natuur, het bezit van de olie, de inwoning van de Heilige Geest. Hun ontbrak de toewijding die in de ziel wordt bewerkt door de olie van de blijdschap, de zalving met de Geest. Dit hadden de wijze meisjes wel in hun *'kruiken'*. En zij wachtten op het moment dat de bruidegom zou verschijnen om die olie te laten stromen en een vlam van heerlijkheid te tonen. Dat ontbrak de vijf domme meisjes. Maar dit is wat de gelovige bezit, en wat het grote verschil vormt tussen hem en de wereld.

'Maar te middernacht klonk een geroep: Zie, de bruidegom! Ga uit, hem tegemoet! Toen stonden al die meisjes op en brachten hun lampen in orde' (vs. 6-7). Alle meisjes stonden op bij de komst van de bruidegom. De wijze meisjes maakten hun lampen gereed en deden de olie van de kruiken in de lampen. Ook de domme meisjes maakten hun

lampen gereed, maar die konden niet branden! Is daarvoor een oplossing? Nee. De Heer zegt: *'Wie onrecht doet, laat hij nog meer onrecht doen; wie vuil is, laat hij nog vuiler worden'* (Openb. 22:11).

Op dat moment werd het verschil duidelijk tussen de dolik en de tarwe. Nu bleek dat hun verlangens, verwachtingen en relaties totaal verschillend, tegenstrijdig en onverenigbaar waren. De één is van de wereld, de ander behoort God toe. De één is levend gemaakt door Christus, de ander wordt bewaard om verbrand te worden: *'Verzamel eerst de dolik en bind het in bossen om het te verbranden, maar breng de tarwe bijeen in mijn schuur'* (Matt. 13:30). De tarwe wordt binnengebracht als bewijs van de genade van onze Heer, om aan de wereld te tonen Wie wij als gelovigen mogen dienen, en de onlosmakelijke eenheid tussen hen en hun heerlijke Hoofd te laten zien. De Heer zegt Zelf: *'(...) opdat de wereld erkent dat U Mij hebt gezonden en hen hebt liefgehad, zoals U Mij hebt liefgehad'* (Joh. 17:23).

Zijn wij ons als gelovigen ervan bewust dat wij leven in een wereld die schuldig staat aan de verwerping van de Heer der heerlijkheid? Zij heeft de Heer verworpen en Hem uit de wereld verdreven! Wij leven nu in een geoordeelde wereld, waarover het vonnis is uitgesproken. Maar de voltrekking hiervan heeft nog niet plaatsgevonden, om de laatste heiligen te kunnen inzamelen in de schuur! Zijn wij

ons daarvan bewust? Het verlangen van de gelovige gaat uit naar de heerlijkheid van de Heer. Waar is die heerlijkheid? Die vinden wij niet in verbinding met Zijn vijanden. Nee, de gelovige ziet verlangend uit naar de komst van de Heer; en hij is nauw verbonden met Hem in Zijn gevoelens en wensen. De wil van de Heer is ook zijn wil.

Kijkt u ook uit naar de komst van de Heer, naar het moment dat Hij komt om ons op te nemen bij Hemzelf? En naar de tijd erna, als alles zal worden weggedaan wat Hem beledigd heeft, en de Zijnen met Hem zullen regeren? Kunt u met blijdschap denken aan die tijd, dat alles wat in strijd is met de waarheid van God en alles wat behoort tot de wereld, zal tenietgedaan worden door Zijn komst? Dat is de normale, persoonlijke wens van de gelovige. Hij kijkt hiernaar uit en verhaast de komst van de Heer. De Heer zegt: *'Zie, Ik kom spoedig, en Mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden zoals zijn werk is (...). Ja, Ik kom spoedig'*. De heiligen antwoorden: *'Amen, kom, Heer Jezus!'* (Openb. 22:12, 20). Als dit zo is, dan gaan onze harten ernaar uit om klaar te zijn voor onze hemelse Meester en Bruidegom. Dan bereiden wij onze lampen om die klaar te hebben en de Heer te kunnen ontmoeten als Hij komt. Laat dit onze wens zijn, in vreugde en blijdschap wakend gevonden te worden, klaar om met Hem binnen te gaan tot de bruiloft.

Een kostbaar geloof¹

De apostel omschrijft degenen tot wie hij zich richt in 2 Petrus als mensen die een even kostbaar geloof als hij hadden verkregen, dankzij de trouw van God² aan de beloften die Hij vroeger aan de vaders had gedaan. Dit is de strekking van het woord 'gerechtigheid' in dit gedeelte. Het was de trouw van de God van Israël, die Zijn volk dit geloof had geschonken dat hun nu zo kostbaar was. Dit geloof is de christelijke waarheid. Het geloof is hier het deel dat wij hebben in de dingen die God heeft geschonken en die in het christendom als waarheden zijn geopenbaard, terwijl de beloofde dingen zelf nog niet ten volle zichtbaar zijn.

1) Bron: Groeien in het geloof. Zie advertentie op pagina 8

2) Hier is sprake van de trouw van God aan Zijn beloften. Daarom lezen wij ook over 'onze God en Heiland Jezus Christus'. De brief aan de Hebreeënen staat uitvoeriger stil bij het feit dat Jezus *Jahweh* is.

Op deze manier hadden de gelovige Joden de Messias leren kennen en alles wat God in Hem had gegeven. Zo had de Heer Zelf ook gezegd: *'Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen (...). Ik ga heen om u plaats te bereiden'* (Joh. 14:1-2). Dat wil zeggen: *'U hebt God niet zichtbaar bij u, maar u verheugt zich in Hem door het geloof. Zo is het ook met betrekking tot Mijzelf. Ik zal niet langer lichamelijk bij u zijn, maar u zult zich verheugen in alles wat in Mij te vinden is – gerechtigheid en alle beloften van God – door het geloof.* Op deze manier kenden de gelovige Joden waaraan Petrus schreef, de Heer Jezus. Zij hadden dit kostbare geloof ontvangen.

De werking van Gods kracht in de gelovigen

Zoals de gewoonte was, wenste hij hun genade en vrede en hij voegde eraan toe: 'in [de] kennis van God en van Jezus, onze Heer' (1:2). De kennis van God en van Christus is het centrum en de grond van het geloof; ze voedt het geloof. Door die kennis groeit het geloof en wordt het op goddelijke wijze versterkt. Ook bewaart deze kennis ons voor bedrieglijke voorstellingen van verleiders. Maar er is met de kennis een levende *kracht* verbonden, een goddelijke kracht in alles wat God voor de gelovigen betekent. Want *Hij* wordt door deze kennis aan het geloof geopenbaard. Zijn goddelijke kracht heeft ons alles gegeven wat het leven en de godsvrucht betreft (1:3). Door de persoonlijke kennis van Hem Die ons heeft geroepen, is Gods kracht beschikbaar en werkzaam in alles met betrekking tot het leven en de godsvrucht. Het is de kennis van Hem, Die ons heeft geroepen door heerlijkheid en deugd.

Zo vinden we hier dus: de roeping van God om de hemelse heerlijkheid als ons einddoel na te jagen, waarbij wij de

overwinning behalen door middel van de deugd – d.i. de geestelijke kracht – over vijanden die wij onderweg ontmoeten. Het is niet de wet, zoals die werd gegeven aan een volk dat al bijeengebracht was; maar de hemelse heerlijkheid als ons einddoel, dat door geestelijke kracht moet worden bereikt. Bovendien bezitten wij deze kracht, die werkt naar haar eigen aard met het oog op het nieuwe leven in ons, en de godsvrucht, d.i. het dienen van God.

Hoe goed is het te weten dat het geloof gebruik kan maken van deze goddelijke kracht, die verwerkelijkt wordt in het zielenleven en die naar de heerlijkheid leidt als ons einddoel. Wat een bescherming tegen de vijand, als wij werkelijk vaststaan in het bewustzijn dat deze kracht in genade werkzaam is ten behoeve van ons. Het hart wordt ertoe gebracht de heerlijkheid als het einddoel voor ogen te hebben. En de deugd, de kracht van het geestelijk leven, wordt ontplooid op de weg naar de heerlijkheid. Gods kracht heeft ons alles geschonken wat nodig is.

Welnu, in verbinding met deze twee dingen – namelijk de heerlijkheid en de geestelijke kracht – hebben wij de grootste en kostbare beloften ontvangen. Want alle beloften in Christus worden ontvouwd óf in de heerlijkheid, óf in het leven dat naar de heerlijkheid leidt. Door middel van deze beloften zijn wij deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (1:4). Want Gods kracht die wij verwezenlijken in ons leven en onze godsvrucht, is verbonden met grote en kostbare beloften die óf op de heerlijkheid betrekking hebben, óf op de deugd in het leven dat naar die heerlijkheid leidt. Dat wil zeggen: Gods kracht openbaart zich door ons de realiteit te laten zien van de heerlijkheid, en ons een hemelse wandel te doen leiden die kenmerkend is voor die kracht zelf.

Zodoende zijn wij moreel gezien deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, doordat Gods kracht in ons werkt en ons bepaalt bij de dingen die op goddelijke wijze geopenbaard zijn. Wat een voorrecht! Het stelt ons in staat onszelf te verheugen in God en ook in al het goede. Door de werking van Gods kracht zijn wij zo ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is. Want Zijn kracht maakt ons daarvan vrij. Het is niet alleen zo dat wij niet aan de begeerte toegeven, maar wij zijn met *andere* dingen bezig en de werking van de boze door het zondige vlees blijft achterwege. De begeerten waarvan wij onszelf niet konden reinigen, zijn weggenomen; de oude relatie tussen het hart en zijn gerichtheid is ten einde gekomen. Het is een werkelijke bevrijding: we zijn in dit opzicht onszelf meester en van de zonde vrijgemaakt.

Voeg bij het geloof de deugd

Maar het is niet genoeg om door het geloof aan de innerlijke heerschappij van de begeerten van het vlees ontkomen te zijn. Wij moeten bij het geloof – dat de goddelijke kracht en de heerlijkheid van Christus die geopenbaard zal worden verwezenlijkt – de deugd voegen. Dit is het eerste dat toegevoegd moet worden (1:5a). De deugd is de morele moed en kracht, die moeilijkheden overwint en het hart beheerst door de werkingen van de oude natuur te beteugelen. Het is geestelijke kracht waardoor het hart zichzelf meester is, het goede kan kiezen en het kwade verwerpen als dat waarover we de overwinning hebben behaald en dat ons onwaardig is. Dit is zeker genade alleen. Maar de apostel spreekt hier over de zaak zoals die in het

hart verwerkelijkt wordt, en niet over de bron ervan. Ik heb gezegd dat dit het eerste is, omdat de morele kracht praktisch de bevrijding betekent van het kwaad en de gemeenschap met God mogelijk maakt.

Deze geestelijke kracht geeft gestalte aan al het overige, want zonder de deugd leven wij niet werkelijk met God. Kan Gods kracht zich ontwikkelen in de laksheid van het vlees? En als wij niet werkelijk met God leven – als de nieuwe natuur niet werkzaam is – is onze kennis alleen maar de opgeblazenheid van het vlees; volharding slechts een natuurlijke eigenschap, of anders huichelarij; enzovoorts.

Bij de kennis de zelfbeheersing

Waar de deugd aanwezig is, is het kostbaar de kennis erbij te voegen. Dan hebben wij goddelijke wijsheid en inzicht als gids voor onze wandel. Het hart wordt verruimd, geheiligd, geestelijk ontwikkeld door een diepere vertrouwdheid met God, Die in ons hart werkzaam is en in onze wandel gezien wordt. We worden bewaard voor afdwalingen. We zijn nederig, nuchter; we weten beter waar onze schat is en wat die is, en dat al het andere alleen ijdelheid is en een hindernis. Er wordt hier dus met ‘de kennis’ een waarachtig kennen van God bedoeld (1:5b).

Als we zo wandelen in de kennis van God, worden het vlees, de wil en de begeerten in toom gehouden. Hun praktische kracht neemt af en ze verdwijnen als gewoonten; ze worden niet gevoed. We zijn matig, er is *zelfbeheersing*. We geven niet toe aan de begeerte; de matigheid wordt aan de kennis toegevoegd. De apostel spreekt hier niet over de wandel als zodanig, maar over de toestand van het hart in de wandel van de gelovige. Maar toch, als iemand zich zo laat leiden en zijn wil beteugeld is, zal hij anderen geduldig verdragen. En de omstandigheden die hij moet doormaken, zal hij in alle opzichten aanvaarden in overeenstemming met Gods wil, hoe ze ook mogen zijn.

Bij de volharding de godsvrucht

We voegen zo de *volharding* bij de zelfbeheersing (1:6). Het hart – het innerlijke, geestelijk leven – is dan vrij om zich te verheugen in zijn ware bestemming. Dit is een uiterst belangrijk beginsel in het leven van de christen. Wanneer het vlees op een of andere wijze werkzaam is (zelfs al is het alleen innerlijk), als er ook maar iets is waarmee het geweten zich moet bezighouden, dan kan ik niet genieten van de gemeenschap met God in het licht.

Want de uitwerking van het licht is altijd dat het geweten gaat spreken. Maar wanneer er voor het geweten niets is dat niet geoordeeld is in Gods licht, is de nieuwe mens werkzaam in relatie met God. Ik geniet van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid en ik verheerlijk Hem in een leven, dat gekenmerkt wordt door godsvrucht. Ik geniet van de gemeenschap met God en wandel met Hem. Zo voegen we bij de volharding de *godsvrucht* (1:7a).

Bij de broederlijke liefde de liefde

Als het hart zo in gemeenschap met God is, strekt de liefde zich ongehinderd uit tot allen die Hem dierbaar zijn. Zij zijn immers deelgenoten van dezelfde goddelijke natuur en wekken noodzakelijkerwijs de liefde op van ons gemoed. Zo zien we dat de *broederlijke liefde* zich ontplooit. Maar er is

nog een beginsel dat alle andere eigenschappen bekront, leidt en kenmerkt: dat is de *liefde* in eigenlijke zin (1:7b). De liefde is in haar oorsprong de natuur van God Zelf, de bron en volmaking van alle andere deugden die het leven van de christen sieren.

Het onderscheid tussen liefde en broederliefde is van belang. Zoals we zojuist zeiden, is de liefde de bron waaruit de broederliefde ontspringt. Maar doordat ze aanwezig is in sterfelijke mensen, kan de broederliefde vermengd zijn met menselijke gevoelens zoals persoonlijke gehechtheid, of aantrekking door iemands karakter. Er is niets dat zo mooi is als de genegenheid van broeders en zusters voor elkaar. Het is van het grootste belang in de gemeente dat deze gevoelens in stand worden gehouden. Maar ze kunnen gemakkelijk ontaarden en verkoelen. En als de liefde zelf, als *God* niet de allereerste plaats blijft innemen, wordt Hem de plaats ontnomen die Hem toekomt en wordt Hij buitengesloten. Daarom moet de goddelijke liefde, die de natuur van God Zelf is, de broederliefde beheersen en leiden (1:7b).

Anders laten we ons leiden door wat ons aanstaat, door ons eigen hart. Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief. Ik heb hen lief, omdat ze Christus toebehoren; er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat en daar heel gevoelig voor is. Vanwege de liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om hem te herstellen en zo nodig te berispen.

Als de goddelijke liefde werkzaam is, kan de broederliefde nooit worden verbonden met ongerechtigheid. Kortom: God wil de plaats innemen die Hem toekomt in alle relaties die we hebben. Broederliefde te tonen op een manier die de eisen van God uitsluit, is God Zelf buitensluiten – met het doel de eigen wensen te bevredigen. De goddelijke liefde, die werkt in overeenstemming met de natuur, het karakter en de wil van God, behoort onze hele wandel te leiden en te kenmerken en moet gezag hebben over alles wat ons beweegt. Anders kan de broederliefde alleen maar de mens op de plaats van God stellen.

De goddelijke liefde is de band van de volmaaktheid (Kol. 3:14). Want God, Die liefde is, is werkzaam in ons. Hij wil alles besturen wat er in het hart omgaat.

Welnu, als deze dingen bij ons zijn, zal de kennis van onze Heer Jezus Christus in ons hart niet onvruchtbaar zijn (1:8). Als deze dingen echter ontbreken, zijn we blind; we kunnen niet ver zien in de dingen van God. Ons gezichtsveld wordt verkleind, de blik wordt beperkt door een hart dat door eigen wil wordt geleid en door eigen begeerten afdwaalt. We vergeten dat we gereinigd zijn van onze vroegere zonden (1:9).

Dan verliezen we de plaats uit het oog die het christendom ons heeft gegeven. In deze toestand te verkeren, betekent niet dat iemand al zijn zekerheid kwijt is. Maar hij vergeet wat de ware christelijke belijdenis is waartoe hij is gebracht, namelijk heiligheid in tegenstelling tot de wegen van de wereld. Daarom moeten we ons beijveren een helder en krachtig bewustzijn van onze verkiezing te hebben, opdat we in geestelijke vrijheid wandelen.

Groeien in het geloof

Voorbeelden in het Oude en het Nieuwe Testament

Hugo Bouter

Hoe kunnen wij groeien in het geloof? De studies in deze bundel gaan over Bijbelse spiritualiteit, zoals wij die vinden bij diverse personen en schrijvers in het Oude en het Nieuwe Testament. De apostel Petrus roept ons ertoe op te groeien 'in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Die groei houdt kennelijk ook gelijkvormigheid aan Christus in, en het tonen van Zijn liefde en genade in onze praktische levensopenbaring.

ISBN/EAN: 978-94-91797-57-6; 96 blz. Prijs: 5,90 Euro

Voordat de bergen waren, was ik daar

Bijbelstudies over Spreuken 8 en de eeuwige Wijsheid van God

Als jonge student heb ik ooit in België een Franse brochure gelezen over Christus als de Wijsheid van God, zoals wij Hem vinden in Spreuken 8 (mogelijk van de hand van Adrien Ladrière of Henri Rossier), en sinds die tijd heeft het onderwerp mij niet meer losgelaten. Vandaar dat ik nu graag deze brochure laat verschijnen, die de titel draagt: 'Voordat de bergen waren, was ik daar'. Wie is de Persoon die hier spreekt? Het is de eeuwige Wijsheid, het eeuwige Woord.

ISBN/EAN: 978-94-91797-56-9; 28 blz.; Prijs: 2,90 Euro

DE ZONDVLOED

Gerard Kramer

Deze WordStudie gaat over de zondvloed en over Noach. Beide worden zowel in de Bijbel als daarbuiten genoemd.

Toen mijn kinderen nog thuis woonden, gold de regel dat er *tijdens* de maaltijden niet werd gelezen. Op die regel was één uitzondering: het was toegestaan het etymologisch woordenboek te raadplegen. Dit is een woordenboek dat per trefwoord uitlegt hoe het woord is ontstaan, en wanneer het voor het eerst is aangetroffen. Bij discussies aan tafel mocht dit boek worden geraadpleegd als het eind van alle tegenspraak.

Een interessant woord dat in een etymologisch woordenboek kan worden opgezocht, is het woord ‘zondvloed’. Wie de informatie bij dit trefwoord leest, ziet dat het niets te maken heeft met zonde. Dat sommigen dat denken, is een gevolg van volksetymologie, of niet-wetenschappelijk redeneren op de klank af. Zondvloed betekent echter ‘grote vloed’. Het element ‘zond-’, waarmee dit woord wordt gevormd, heeft de betekenis van ‘altijd, voortdurend, aanhoudend’¹ – al is het natuurlijk heel begrijpelijk dat dit deel van het woord door velen in verband is gebracht met datgene wat dit water-oordeel heeft veroorzaakt.

Zowel in de LXX² als in het Griekse Nieuwe Testament³ wordt de zondvloed aangeduid met het woord *kataklysmos*. Dat woord betekent letterlijk ‘overklotsing’, ‘overspoeling’, vandaar ‘overstroming’, ‘vloed’. Het verwante werkwoord is *kataklyzoo*, ‘overstromen’⁴, en betekent dus letterlijk ‘overklotsen’, ‘overspoelen’.

Noach

De man die de opdracht kreeg de ark te bouwen, heet in de Bijbel Noach, wat samenhangt met een woord dat ‘ vertroosten ’ betekent (zie Gen. 5:29). Zijn naam komt ook als één van drie rechtvaardigen voor in Ezechiël 14:14,20. In Jesaja 54:9 wordt de zondvloed aangeduid als ‘de wateren van Noach’. In het Grieks van de LXX en het Nieuwe Testament heet hij *Noe* (zonder trema), uitspraak *Nooë*. Bijzonder is dat de naam *Noe* ook voorkomt op een Griekse munt uit de 3e eeuw v. Chr. uit het Frygische Apamea, met

1) Zie het trefwoord ‘zondvloed’ in dr. P.A.F. van Veen en drs. Nicoline van der Sijs, *Etymologisch woordenboek. De herkomst van onze woorden*, Van Dale Lexicografie, Utrecht / Antwerpen 1997.

2) LXX is een aanduiding voor de Septuaginta (= 70), de Griekse vertaling van het Oude Testament. Deze vertaling zou volgens een bepaalde traditie het werk zijn van 70 vertalers die elk in hun eigen werkkamer een identieke vertaling van het Oude Testament zouden hebben gemaakt.

3) Zie Matt. 24:38,39; Luk. 17:27; 2 Petr. 2:5.

4) Zie 2 Petr. 3:6.

daarop ook een afbeelding van de ark.

De zondvloed komt ook voor in de literatuur buiten de Bijbel. Daar heet Noach doorgaans anders. In het Sumerische zondvloedverhaal heet hij *Ziusudra*, wat betekent ‘hij die een lang leven heeft’. In de oude Babylonische versies heet hij *Atrahasis*, oftewel ‘de uitzonderlijk wijze’. In het Gilgamesh-epos heet hij *Utnapistim*, wat betekent ‘hij zag leven’, of ‘ik heb mijn leven gevonden’⁵.

In de Griekse en Latijnse literatuur, speciaal in de *Metamorphosen* van de dichter Ovidius, komt een interessante variant van het Bijbelse zondvloedverhaal voor. Een echtpaar, Deucalion en Pyrrha, wordt daar door Deucalions vader, de god Prometheus – hij die vooruit denkt – gewaarschuwd om een schip te bouwen en zo de wereldwijde overstroming die de oppergod Zeus zou sturen om de mensen te straffen, te overleven. Dat is meteen een groot verschil met het Bijbelse zondvloedverhaal: de God Die rechtvaardig straft en het oordeel brengt, is ook Degene die genade bewijst! Dat was iets wat in het heidense denken onmogelijk kon samengaan, maar wat God uiteindelijk ten diepste op Golgotha heeft gerealiseerd.

5) Deze informatie heb ik ontleend aan de Encyclopedia Judaica.

Gilgamesh tablet

HET BOEK JESAJA

DEEL 14 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 34 - Het oordeel over de heidenvolken en over Edom

Inleiding. Jesaja 34 en Jesaja 35 zijn een uitbreiding van de onderwerpen van Jesaja 33, namelijk het oordeel van de dag van de HEERE over de vijanden van Gods volk (Jes. 34) en de daaropvolgende duizendjarige zegen van Israël en het Beloofde Land (Jes. 35). Ieder mens en elk volk valt óf onder het oordeel óf beërft de zegen.

Verzen 1-4. Voor de Schepper in Zijn overweldigende majesteit stellen de volken niet meer voor dan een dor blad of een verrotte vijg. In de dag van het oordeel rolt Hij de hemel op als een boekrol (Hebr. 1:12; Ps. 102:27).

Verzen 5-15. In het eindoordeel over alle volken neemt het oordeel over Edom een speciale plaats in. Maar eerst komt het oordeel van de HEERE over de hemel zelf, dat wil zeggen dat Hij bestraffing zal brengen over 'de legermacht van de hoogte in de hoogte' (Jes. 24:21). De zonde is in de hemel begonnen door de opstand van de satan (Jes. 28:12-15; Ezech. 28:12-19), en aan het einde zal de satan uit de hemel worden 'neergeworpen op de aarde' (Openb. 12:9). Vervolgens komt het oordeel over de volken die verzameld zijn in Edom.

Verzen 16-17. Jesaja houdt zijn gehoor, en ook ons voor dat ze al deze dingen moeten *nazoeken* 'in het boek van de HEERE' en daarin moeten *lezen*. Het is het *woord van de HEERE*. Ieder die in dit boek leest, zal ontdekken dat alles wat Zijn mond heeft geboden, precies zo is gebeurd en zal gebeuren.

Jesaja 35 - Blijdschap bij de terugkeer van de vrijgekochten

Verzen 1-7. In tegenstelling tot de woestijn van Edom, die in het vorige hoofdstuk is beschreven, zal het land Israël bloeien als een roos. Slappe handen zullen worden gesterkt, knikkende knieën zullen stevig worden (vers 3; vgl. Hebr. 12:12). Angst zal worden uitgebannen (vers 4). Blinden en doven zullen genezen worden (vers 5). De kreupele zal springen en de stomme zal zingen (vers 6). De woestijn, de opengescheurde grond, het dorstige land, het zal allemaal vruchtbaar worden (vers 7).

Verzen 8-9. Het is in het Vrederijk niet mogelijk een dwaalweg te gaan of elkaar niet te begrijpen. Er is alleen een 'heilige weg' om te bewandelen, waarop geen onreine kan wandelen. Het is de weg die leidt naar Jeruzalem. Deze weg is er alleen voor hen die gemeenschap met God hebben, want 'in hun hart zijn de gebaande wegen' (Ps. 84:6). Zo is

er ook in het nieuwe Jeruzalem slechts één straat, 'de straat (...) van zuiver goud' (Openb. 21:21b), zonder afslagen.

Vers 10. In het vooruitzicht van de hiervoor beschreven heerlijke situatie zullen 'wie door de HEERE zijn vrijgekocht' naar het land terugkeren. Niemand zal achterblijven in het land van zijn ballingschap (Ezech. 39:28; Matt. 24:31). Alle leed en de uitingen daarvan zullen dan vergeten zijn; ze zullen bij wijze van spreken bij het zien van al die heerlijke dingen op de vlucht slaan om tot in eeuwigheid nooit meer terug te keren. Dit doet denken aan de situatie van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, ofwel de eeuwigheid, die daarna komt (Openb. 21:3-4).

Inleiding tot het historische deel Jesaja 36-39

De hoofdstukken Jesaja 36-39 vormen een tussengedeelte tussen de twee grote hoofddelen van het boek, Jesaja 1-35 en Jesaja 40-66. Dit tussengedeelte is als volgt onder te verdelen:

1. De belegering en de bevrijding van Jeruzalem (Jesaja 36-37).
2. De ziekte van koning Hizkia (Jesaja 38).
3. Het gezantschap uit Babel (Jesaja 39).

Jesaja 36-39 vormen zoals gezegd het historische deel van het boek Jesaja. Deze hoofdstukken komen grotendeels overeen met de beschrijving van de geschiedenis van Hizkia in 2 Koningen 18-20 en 2 Kronieken 29-32. Dat deze geschiedenissen ook door Jesaja worden beschreven, betekent dat ze eveneens een profetische betekenis hebben.

De historische beschrijving van de aanval van de Assyrische legers op Gods volk en Gods redding van Zijn volk in Jesaja 36-37 geven een voorbeeld van wat er in de eindtijd zal gebeuren. Hetzelfde geldt voor Jesaja 38-39, waarin de ziekte tot de dood van Hizkia en zijn herstel en het bezoek van het gezantschap uit Babel worden beschreven. Het vertelt ons over de ballingschap van het volk en de bevrijding daaruit. Historisch vinden beide gebeurtenissen kort daarna plaats, maar ze hebben dus ook een profetische betekenis voor de eindtijd.

Jesaja 36-37 spreken over de invasie en de smadelijke aftocht van de Assyriërs. Dit vormt de historische vervulling en illustratie van wat Jesaja in de voorgaande jaren heeft geprofeteerd en wat in Jesaja 7-35 staat opgetekend (Jes. 10:12-19,33-34; 14:24-25; 30:28-31; 31:8). Jesaja 38-39, met daarin het verhaal van de ziekte, het herstel en het

falen van koning Hizkia, vormen de historische basis voor het tweede grote deel van het boek, nl. Jesaja 40-66.

In het profetische voorafgaande deel heeft de profeet het doen en laten van de Assyriërs beschreven. Ook heeft hij Gods volk erop gewezen dat deze vijand hen in het nauw zal brengen vanwege hun ontrouw tegenover de HEERE. Hij heeft hen krachtig toegesproken om zich niet tot het sluiten van anti-Assyrische bondgenootschappen met omringende volken te laten misleiden. God gebruikte de Assyriërs namelijk als tuchtroede voor Zijn volk. De enige weg om gered en gelukkig te worden is die van de bekering tot God en het vertrouwen op de HEERE.

In Jesaja 36-37 zien we hoe Jesaja Hizkia bemoedigt als deze godvrezende koning door de Assyriërs in het nauw wordt gebracht. Hizkia is een type van het gelovig overblijfsel van Israël in de toekomst. De HEERE wil Israël redden en als Zijn dienaar gebruiken, maar dat kan slechts als het volk de weg van het geloofsvertrouwen wil bewandelen. God bemoedigt altijd degenen die op Hem vertrouwen. Voor de ongelovige leden van Zijn volk heeft God zulke bemoedigingen niet. Zij vertrouwen ook niet op Hem en zoeken hun steun bij bondgenoten.

Jesaja 36 - Sanherib bedreigt Jeruzalem

Verzen 1-3. Als Sargon, de vader van Sanherib, vier jaar daarvoor sterft, werpt Juda het juk van de koning van Assyrië van zich af en dient hem niet meer (2 Kon. 18:5-7). Daarom trekt Sanherib tegen Juda op. Sanherib stuurt zijn commandant met een sterk leger naar Jeruzalem. De commandant laat Hizkia roepen (2 Kon. 18:18). Hizkia stuurt drie voorname ambtenaren naar de plaats van ontmoeting.

Verzen 4-22. De commandant, die ook Hebreeuws spreekt, steekt in deze verzen een snoevende redevoering af tegen de afvaardiging van Hizkia. Hij bewijst een geslepen diplomaat te zijn. Hij stelt zijn koning, die hij 'de grote koning' noemt (vers 5), voor in al zijn macht. Tegenover die grootheid plaatst hij de totale hulpeloosheid van alles waarop Hizkia en het volk vertrouwen. Hij richt zich daarbij vooral op hun vertrouwen op God en stelt dat als zinloos voor. Het volk moet de praatjes van Hizkia over de HEERE, dat Hij hen zal kunnen redden, niet geloven (vers 15). In zijn hoogmoed stelt hij de HEERE op één lijn met de machteloze afgoden van andere overwonnen volken (verzen 18-20). Op die manier wil hij elke weerstand bij hen breken. De toestand lijkt de delegatie van Hizkia hopeloos en ze scheuren hun kleren. Zo doen ze de koning verslag (verzen 21-22).

HET LEVEN VAN JUDAS ISKARIOT

SLOT

Kris Tavernier

Judas was gewaarschuwd

Al vroeg zei Jezus dat er onder de twaalf discipelen iemand was die een duivel was (Joh. 6:70). Zou Judas toen begrepen hebben, dat Jezus het over hem had? We geven hem het voordeel van de twijfel. Tijdens het laatste avondmaal met de discipelen werd Judas echter duidelijk gewaarschuwd (Matt. 26:21-25; Mark. 14:17-21; Luk. 22:21-23; Joh. 13:10-11, 21-30). Jezus laat meermaals aan Judas merken dat Hij het allemaal door heeft, maar het mocht niet baten. Later, terwijl Judas nog naar Jezus toegaat om Hem te verraden met een kus, spreekt Jezus hem aan met de woorden: 'Judas, met een kus lever jij de Zoon des Mensen over?' (Luk. 22:48). Het is de allerlaatste waarschuwing voor Judas.

De Bijbel waarschuwt ons ook om opletten te zijn voor verkeerde wegen en voor de dingen in de wereld die ons van God kunnen aftrekken. Hebben wij hier oren naar? Nemen wij enkel de bemoedigende en vertroostende dingen in de Bijbel aan, of laten wij ons ook graag corrigeren door de Bijbel? Jezus zegt zowel: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn' (Matt. 11:28), als: 'Ga heen, zondig van nu

aan niet meer' (Joh. 8:11). We worden van nature niet graag terecht gewezen. In de huidige maatschappij heeft iedereen zijn eigen waarheid, en de individuele vrijheid is het hoogste goed geworden; er is niemand die mag zeggen dat iets fout is. Welnu, bij God is dat niet zo. Er is wel degelijk goed, en fout; en de gedachten van God hierover zijn de maatstaf. Als gehoorzame kinderen moeten wij bereid zijn ook naar dit onderwijs in het Woord van God te luisteren.

Ondertussen had de duivel een gewillig werktuig gevonden in Judas Iskariot (Joh. 6:71; 13:2). Geef de duivel geen voet (Ef. 4:27)! Onze zwakheden zijn toegangspoorten voor de duivel. De duivel is een sluwe en wrede tegenstander. Hij is een misleider en verleider, al vanaf de Hof van Eden. Hij heeft zesduizend jaar ervaring om mensen van God weg te trekken. Zouden wij dan niet waakzaam zijn en God om bescherming vragen? De duivel zelf nam bezit van Judas. Dit is weliswaar een uniek gebeuren, maar toch een ernstige waarschuwing. Zo snel kan het bergafwaarts gaan, als wij de schijn ophouden voor God en ons hart laten verleiden. En zo werd Judas de zoon van het verderf (Joh. 17:12), niet omdat God hem daartoe had voorbestemd, maar omdat hijzelf die weg koos. Judas draagt de verantwoordelijkheid voor zijn daden, voor zijn verraad, evenals de Joodse leiders zelf de verantwoordelijkheid dragen voor hun daden en het vermoorden van de Messias (Hand. 2:23). Zo dragen ook wijzelf verantwoordelijkheid voor onze eigen daden en keuzes.

Het berouw van Judas

Na het verraad gaan het proces en de veroordeling van Jezus pijlsnel. We krijgen de indruk dat Judas dan pas door heeft hoe ernstig de gevolgen van zijn daad zijn (Matt. 27:3-10). Had Judas dit einde van Jezus niet voorzien? Daar

lijkt het wel op. Maar voor Jezus is het kwaad geschied, terwijl er voor Judas nog een kans was. Hij kon met zijn berouw naar Jezus toegaan en daarvoor de gelegenheid zoeken (zoals hij een gelegenheid had gezocht om Jezus te verraden), al was het dan ten slotte aan het kruis waar Jezus een misdadiger vergaf, of zelfs daarna. Had Judas niet vaak genoeg gezien dat Jezus mensen vergaf? Maar nee, hij gaat naar de overpriesters. Hij probeert het bloedgeld terug te geven om het tij te keren. Hij probeert nog zijn daden met onomkeerbare gevolgen uit te wissen. Mogelijk kon het dan wel weer goed komen? De overpriesters keren zich van hem af, en laten hem zitten met het schuldgevoel dat ondertussen zwaar op hem weegt. Judas wierp het geld in de tempel. Ook de satan liet hem aan zijn eigen wanhoop over. Hij was gebruikt en werd daarna weggeworpen als een werktuig dat nergens meer toe diende.

Judas kreeg uiteindelijk berouw, maar hij ging er heel verkeerd mee om. Verbergen kon nu niet meer, iedereen wist dat Judas de verrader was. We hebben het al erover gehad dat we niets kunnen verbergen voor God. Wat we wel moeten doen als we gefaald hebben, is naar Hem toegaan en ons falen toegeven. 'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid' (1 Joh. 1:9). Het woordje 'alle' kan evengoed vertaald worden met 'elke', dat is dan elke denkbare ongerechtigheid die er ook mag zijn. Als Jezus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren, zou Hij ons dan niet vergeven nu wij Gods kinderen zijn? Ons falen en de schaamte die daarmee gepaard gaat, mag ons niet wegdrijven van God. Wanneer wij berouw hebben en tot inkeer komen, dan moeten wij ons omdraaien en terug rennen naar God. Dan zullen we een Vader ontmoeten, die op Zijn verloren kind staat te wachten. 'En toen hij [d.i. de verloren zoon] nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij [d.i. de vader] liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem' (Luk. 15:20). Hoe zouden wij niet naar zo'n Vader terugkeren?

Het einde van Judas

Het einde van Judas was ronduit triest. Judas is alles kwijtgeraakt, zowel in de huidige wereld als in de toekomstige, zowel in het heden als in de eeuwigheid. Judas beëindigde zijn leven met zelfmoord, door zichzelf op te hangen. De algemeen aangenomen lezing met het oog op Mattheüs 27:5 en Handelingen 1:18 is dat Judas zichzelf verhangen heeft, maar dat het touw of de tak het begeven heeft zodat hij naar beneden is gestort op een rotsformatie waarbij zijn lichaam dermate werd opengescheurd dat zelfs zijn ingewanden uit zijn buik zijn gekomen. Mogelijk gebeurde dit op het veld dat de overpriesters met de dertig zilverstukken hadden gekocht, ofwel kochten ze het veld daarna. De akker kreeg de naam Akeldama, wat in het Aramees 'bloedakker' of 'veld van bloed' betekent. Men vermoedt dat deze akker op de grens van het Hinnomdal en het Kidrondal, ten zuidoosten van Jeruzalem, was gelegen. De akker kreeg uiteindelijk de bestemming om als een begraafplaats voor vreemdelingen te dienen (Matt. 27:7). Heel Jeruzalem is er getuige van wat het betekent de Heer Jezus de rug toe te keren (Hand. 1:19). Als loon voor zijn verraad verkreeg Judas uiteindelijk een akker waaraan hij zelf niets had, een kerkhof. Wat een triest levenseinde voor iemand die Jezus van zo nabij had mogen kennen.

Maar hoe erg dit ook is, het wordt nog erger. Uit de mond van Jezus Zelf vernemen we dat Judas verloren is gegaan (Joh. 17:12). Judas heeft er de eeuwigheid bij ingeschoten. Oorspronkelijk was er een bijzonder bevoorrechte plaats voor hem beschikbaar. Toen de discipelen aan Jezus vroegen wat hun loon zou zijn, omdat ze Hem waren gevolgd, antwoordde Hij: 'Voorwaar, Ik zeg u, dat u die Mij gevolgd bent in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, u ook op twaalf tronen zult zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen' (Matt. 19:18). Judas had dus een bevoorrechte plaats in zijn aardse leven, en hem wachtte nog een bevoorrechte toekomst. Hij verloor echter zijn plaats of troon in de nieuwe wereld. De troon is voortaan voor zijn opvolger Matthias (Hand. 1:21-26). Judas werd definitief afgesneden uit het getal van de apostelen, en hij had geen deel meer in het koninkrijk van God (vgl. Matt. 26:25; Luk. 12:12). Bij de dood van andere apostelen wordt er geen opvolger meer gezocht. Dat is ook niet nodig, omdat die niet tot afval is gekomen zoals dat bij Judas gebeurd was. Diens plaats blijft dus wel behouden in de toekomstige wereld. Judas is alles kwijtgeraakt, zowel in het heden als in de toekomst.

Judas is verblind geraakt door de huidige, tijdelijke wereld en hij had geen zicht op de toekomstige, eeuwige wereld. Kennen wij niet allemaal mensen die dezelfde fout hebben gemaakt? Ze zijn gaan leven voor het hier en nu, en voor wat de huidige wereld te bieden heeft. Ze zijn vergeten het belang van hun tijd op aarde te zien in het licht van het koninkrijk van God en van de eeuwigheid. We gaan zeker niet zeggen dat zij verloren zijn voor de eeuwigheid, maar we kunnen wel zeggen dat zij (voor een tijd) onnuttig zijn geworden voor het koninkrijk van God. En dat is op zich al een trieste zaak. Je kunt gered zijn voor de eeuwigheid en tegelijkertijd volstrekt nutteloos geweest zijn voor het koninkrijk van God tijdens een periode van je leven in deze wereld.

Terwijl gelovigen God konden eren met hun leven, het koninkrijk konden uitdragen, de kerk konden helpen bouwen, hebben ze dit allemaal niet gedaan. Plaatsen wij ons leven hier op aarde wel in het licht van de eeuwigheid? We kunnen ons niet voorstellen wat een geweldige heerlijkheid God voor ons bereid heeft, maar het zal ongelooflijk zijn. 'Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben' (1 Kor. 2:9; vgl. Rom. 8:18). Laten wij daarom leven vanuit een hemels perspectief: 'Als u met Christus opgewekt bent, zoek dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus uw leven, geopenbaard wordt, dan zult u ook met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:1-4).

